

Un bufit d'honestedat

Artur Tuzón ha estat l'artífex de la recuperació econòmica i esportiva del València CF. En aquesta entrevista explica les claus del seu èxit.

Al final d'aquesta temporada, Artur Tuzón complirà quatre anys com a president del València Club de Futbol. Amb ell, el club s'ha recuperat en tots els aspectes: esportivament l'equip ha passat de ser un club de segona a estar lluitant en el grup davanter de la classificació, i fins i tot, jugar la copa de la UEFA. Socialment, el València ha superat la xifra de 30.000 socis, quantitat impensable el 1986. Econòmicament, el deute que el 1986 era de 2.200 milions s'ha rebaixat al voltant de mil milions.

Artur Tuzón i la seua junta directiva, amb la seua gestió, li han tornat al club el prestigi que havia perdut amb el descens a segona divisió. I a això ha contribuït la imatge que dona el president de ser una persona molt honesta i serena, cosa poc habitual entre els dirigents de futbol.

—*La primera volta de la lliga s'ha acabat. ¿Està satisfet amb la marxa de l'equip?*

—Sí, molt satisfet, perquè el València està en el grup capdavanter de la classificació i això és important.

—*El València ha estat quinze jornades consecutives sense perdre; durant algunes setmanes ha estat segon. En alguns mitjans de comunicació, com TVE i Antena 3, sempre citen el Real Madrid, el Barcelona i l'Athletic de Madrid, tot i que el València vaja segon. ¿Li molesta que quan es parla dels grans no s'incloua el València?*

—Sí, perquè el València ha estat sempre gran, encara que tinguera la desgràcia de baixar a segona divisió. Com a mos-

tra, tenim els trofeus que ha guanyat, la seua història i el moment actual. El que passa és que Madrid i Barcelona tenen més repercussió a la premsa que nosaltres. Inclús la Televisió Espanyola no s'ha preocupat massa del València. Crec que s'ha menyspreat el València i això em dol.

—*Per a vostè, ¿què és el València: un treball, una diversió, una obligació moral...?*

—Una obligació moral. Quan em vaig presentar a les eleccions ho vaig fer per una obligació moral. Vaig entrar per veure si podia contribuir a salvar aquell desastre que era el València en aquells moments. També és una diversió, però fonamentalment una obligació moral.

—*El seu treball no té res a veure amb el futbol.*

—No, en absolut. Jo em dedique al lloguer de maquinària per a obres públiques. El 1959 un germà meu i jo vam fundar l'empresa Tuzón Hermanos, però abans era ramader, com mon pare.

—*I també és propietari del trinquet de Pelaio.*

—Sí. El meu germà i jo el vam adquirir el 1980 per afició, perquè havíem jugat a pilota. Va eixir l'oportunitat i el vam comprar per afició, perquè no es pot considerar un negoci. Era complir una satisfacció.

—*¿Vol dir que la pilota valenciana no és rendible?*

—No, en absolut.

—*¿Pensa que per a ser president d'un club de futbol falta ser empresari?*

—El fet de ser empresari, indubtablement, dona una visió molt bona del problema,

perquè un club de futbol és també una empresa en la qual es necessita una miqueta de sort i la sort sol acompanyar quan les coses es fan amb sentit comú.

—*Les societats anònimes arribaran d'ací a poc a l'esport. ¿Per què no li agraden les societats anònimes en el cas del futbol?*

—En primer lloc, perquè la societat anònima en si no resol el problema. El problema es resol amb bona administració. D'altra banda, l'autèntica responsabilitat dels directius està en aquells clubs que no siguen societats anònimes perquè han de respondre ells. En les societats anònimes, respondrà el patrimoni del club si el té. Per tant, sóc partidari que el València no siga societat anònima, perquè té un gran patrimoni i si entren unes persones que no l'administren bé, pot desaparèixer.

—*Sembla que el projecte de llei de l'esport que va passar fa unes setmanes pel consell de ministres contempla la possibilitat de no convertir-se en societat anònima per aquells clubs que hagen obtingut beneficis els últims tres anys.*

—Si aquest punt es confirma, el València no s'hauria de convertir en societat anònima perquè ha obtingut beneficis els últims quatre anys. Però hem d'estudiar el tema més a fons i consultar els socis per a decidir, encara que pense que el València no hauria de ser societat anònima.

—*Aquesta temporada finalitza el seu mandat. ¿Pensa presentar-se a la reelecció?*

—No ho he decidit encara.

—*Ja que parlem d'elec-*

cions, parlem d'eleccions passades. Vostè va passar desapercebut dins del València fins que el 1983 va entrar a formar part de la directiva encapçalada per Vicente Tormo. ¿Per què va entrar en aquesta junta directiva i per què se'n va eixir després d'un mes?

—Efectivament, des que sóc soci del València, des de l'any 1959, vaig passar desapercebut fins a 1983. Aquell any em van invitar uns amics i Vicente Tormo és una persona que jo estime molt i en aquells moments era un home que m'oferia moltes garanties. Però poc de temps després, deu directius vam decidir anar-nos-en perquè les coses no funcionaven de la forma que creïem.

—*¿I l'any 1986 també es va presentar a les eleccions per peticions d'amics?*

—Sí, em van cridar i em van dir que podia ser president perquè no es presentava ningú i el club estava en una situació molt preocupant. Em vaig presentar a les eleccions, les vaig guanyar i per sort tot ha eixit bé.

—*Si deixem a banda la resposta de l'afició, ¿quines han estat les causes de la recuperació econòmica del club?*

—Jo crec que és una qüestió que l'hauria d'estudiar algun sociòleg, perquè s'han d'haver donat moltes causes. Potser la raó més important ha estat el fet que l'equip estiguera en segona divisió. Per alçar un club que havia baixat de categoria, que tenia un deute de 2.200 milions i que tenia una junta directiva nova, feia falta el suport de la gent. Era massa gros el que havia pas-

Artur Tuzón i la seua junta han tornat al club el prestigi que havia perdut amb el descens a segona divisió.

RAFA GIL

sat i per això va intervenir gent que no tenia ni afició al futbol. Ha estat necessari que concorregueren moltes circumstàncies, perquè això ha estat un miracle i a aquest miracle ha contribuït molta gent.

—*Fa uns mesos, vostè es va presentar com a candidat a una de les dues vocalies vacants de la Lliga de Futbol Professional. ¿Per què ho va fer?*

—Perquè hi havia uns quants presidents que s'hi havien entestat: el del Real Madrid, el del Mallorca, el de l'Athletic de Bilbao, el de la Real Sociedad... Em pareixien clubs seriosos i per això m'hi vaig presentar.

—*Semblava que vostè era el candidat número u, però al final no va eixir elegit.*

—En això em van fer una faena lletja, perquè alguns presidents que m'havien promès el vot, el van canviar a última hora.

—*¿Què és el que menys li agrada del futbol?*

—La violència i la demagògia que s'està fent per part d'algunes persones [referència clara a Gil i Clemente] que no s'adonen de la responsabilitat que tenen i que de vegades amb manifestacions extempo-

rànies el que fan es contribuir que la violència siga més gran.

—*¿I la situació de l'arbitratge?*

—L'arbitratge és un problema etern. Jo crec que en l'arbitratge s'hauria d'arribar al que jo ja li he proposat més d'una volta al president de la Federació Espanyola de Futbol, i és que s'eligen una sèrie d'àrbitres que siguen els millors i que se sortegen. Amb el sorteig es posaria fi a les suspicàcies, no al problema perquè la gent és humana i s'equivoca. Indubtablement, quan s'equivoca un àrbitre bo, un no sent el mateix que quan veu que un àrbitre és inepte i s'equivoca perquè no sap més. Això fa que es desespere el més trempat.

—*¿Què pensa de tota aquesta polèmica que s'haçat al voltant del món de l'arbitratge?*

—Crec que tota aquesta polèmica és desorbitada. S'ha anat massa lluny per part de tots, per part de Plaza, dels àrbitres, dels mitjans de comunicació... Això no beneficia el futbol. Fa que l'atenció del partit se centre en l'àrbitre i això no és gens bo.

—*Però ¿no creu que qui paga mana? ¿No creu que la*

Lliga de Futbol Professional hi hauria d'intervenir?

—Sí, però nosaltres realment no podem fer res. Només podem opinar i fer de simples espectadors.

—*¿Què és el que més li agrada del futbol?*

—El futbol en sí. Per exemple, l'altre dia, davant el Celta de Vigo, s'està jugant un partit dolent i en 25 minuts el València marca cinc gols. O el dia del Castelló, en el qual estàvem guanyant clarament per 2-0 i en tres minuts ens claven dos gols. Aquesta és la grandesa del futbol.

—*Vostè dona una imatge de ser un home serè, que mai perd les bones formes. Però ¿què li pot fer perdre els nervis?*

—Les injustícies. El que passa és que com a president del València he de mostrar la màxima prudència possible, perquè represente una entitat importantíssima per als valencians. Per naturalesa, sóc una persona tranquil·la, però també tinc mal geni i també sé pegar punyades damunt d'una taula.

—*¿Quina és la seua millor qualitat?*

—L'honestedat.

—*¿I el seu pitjor defecte?*

—El mal geni.

—*A banda del futbol, ¿en què li agrada passar el temps?*

—Fora del futbol, la resta del temps el dedico a la família i al treball.

—*El futbol li ocupa molt de temps, però ¿què pensen a casa seua?*

—Estan encantats. La meua família està contentíssima. El temps que dedico al València no li l'leve ni a la família ni al negoci, perquè el negoci el puc atendre igual i, a més, la meua família és molt valencianista, els agrada molt i disfruten.

—*¿Com li agradaria que se'l recordara?*

—Com un president que ha treballat amb entusiasme pel València, que a més ha estat honest, honrat i que ha volgut per damunt de tot el València i ha treballat per ell el millor que ha sabut.

—*¿I com el president que ha portat el València de la segona divisió al campionat de lliga?*

—Això m'agradaria molt i si fóra enguany, millor encara. M'agradaria que el València obtinguera títols i estem en camí d'obtenir-los. Crec que el València té un equip que pot arribar a guanyar títols.

Francesc Martínez